

se jedná o žalobu z jeho vlastního pracovního poměru, avšak smlouvu sjednal za žalobce sám jeho otec. Žalobce bydlí u svého otce, takže lze ho považovati za nezletilce, který se nachází dosud ve výchově (zaopatření) svých rodičů. Nebyl tedy oprávněn samostatně žalovati z této pracovní smlouvy ani ve smyslu § 2 c. ř. s. Podle § 6 c. ř. s. k nedostatku procesní způsobilosti má býti hleděno z moci úřední v každém období rozepře. Soud odvolací ve smyslu § 6, odst. 2 c. ř. s. ve snaze, aby tento zjištěný nedostatek byl odstraněn, udělil žalobci přiměřenou lhůtu k odstranění této závady, avšak závada v dané lhůtě odstraněna nebyla, otcovský opatrovník žalobcův neschválil v dané lhůtě vedení rozepře, ani nebylo opatřeno schválení soudu opatrovnického, pročež vzhledem k nedostatku procesní způsobilosti žalobcovy rozsudek, v odpor vzatý, jakož i jednání mu předcházející, počínajíc doručením žaloby, jest zmatečné.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Podle nenapadeného zjištění odvolacího soudu uzavřel pracovní smlouvu, ze které je žalováno, sice otec žalobcův, ale žalobce tím, že podle dotyčné, obsahově nesporné smlouvy nastoupil službu u žalovaného za měsíční plat 600 K hotově a stravu a vystoupil na dobu tohoto zaměstnání u žalovaného ze stravování jako hlavní součástí zaopatření u svých rodičů — pozdější návrat žalobce do zaopatření těchto nemá pro posouzení věci právního významu, — jest podle § 2 c. ř. s. úplně procesně legitimován, jde-li o spor, týkající se pouze nároků žalobcových, vyplývajících z uvedené pracovní smlouvy, nebo s těmito může podle § 151 obč. zák. volně disponovati. Proto je žalobce oprávněn podle § 2 c. ř. s. samostatně žalovati z uvedené pracovní smlouvy.

Čís. 17306.

Povinnost, uložená majitelům domu (jich zástupcům) v Praze, vyhláškou pražského magistrátu ze dne 7. března 1888 č. 165.538, aby čistili chodníky podél svého pozemku od sněhu a při náledí je posypali říčním pískem, má zákonný podklad v § 81 pražského obecního statutu ze dne 27. dubna 1850 č. 85 z. z. a v guberniální vyhlášce ze dne 25. května 1838 č. 22.871, Sb. z. prov. pro Čechy č. 134.

(Rozh. ze dne 19. května 1939, Rv I 2012/38.)

Srov. Sb. n. s. č. 6724, 12803, Boh. 12294, 12358.

Žalobkyně utrpěla pádem na kluzkém a zasněženém chodníku před domem žalovaného státu úraz. Tvrdíc, že správce domu i domovník domu, před nímž utrpěla úraz, jsou osobami nezdatnými, protože za-

nedbali povinnost, uloženou jim policejními předpisy, aby se totiž postarali o písek a posypání chodníku, domáhá se žalobkyně na žalovaném státu náhrady utrpěné škody. Nižší soudy uznaly žalobou uplatňovaný nárok důvodem po právu, první soud z těchto důvodů: Z výsledku průvodního dospívá soud k úsudku, že jak Josef K., tak František P. zanedbali povinnost, k jejímuž plnění byli zvláště ustanoveni. I když se jedná jen o případ ojedinělý, toto zanedbání povinnosti, k jejímuž plnění zvláště byli ustanoveni, je činí nezdatnými podle § 1315 obč. zák. a důsledkem toho je žalovaná strana povinna k náhradě škody, způsobené opomenutím péče o chodník. P. i K. byli si vědomi své povinnosti dbáti, aby sníh byl odstraňován a kluzký chodník sypán. Tato povinnost byla jim uložena vyhláškou Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 7. března 1888 (§ 12). K námitce strany žalované, že vyhláška tato je nezákonnou a že o tom jest rozhodnuto správním soudem nálezem ze dne 2. dubna 1936, č. 8074/33, jest uvést, že nález netýká se obce Prahy, nýbrž obce Ústí n. Lab. Stanovisko svoje odůvodňuje nejvyšší správní soud tím, že není obecného zákonného předpisu, podle něhož by obec mohla povinnost, která podle zákona postihuje ji samou, přenesouti na osobu třetí. Jinak se ale věc má, jde-li o Prahu. Tu je třeba dbáti vyhlášky Českého gubernia z 25. května 1838, č. 22.871 ve sbírce zemských zákonů, tak zv. Provinzialgesetzsammlung für Böhmen, svazek XX. č. 134. Tento předpis ve spojení s § 81, odst. 1, statutu města Prahy podle zákona z 27. dubna 1850, č. 85 ř. z. jest zákonnou oporou pro vyhlášku města Prahy a proto nejvyšší správní soud uznává, že vyhláška Gubernia z 25. května 1838 se nevztahuje na jiné obce v Čechách s výjimkou hl. města Prahy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalovaná strana hájí stanovisko, že základem ručení může být pouze nezdatnost, t. j. vlastnost trvalá, při čemž nutno prý vzít v úvahu delší období činnosti osoby, které se týče. Než dovolací soud má za to, že právní názor, z něhož vycházel odvolací soud jest správným a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Jak zjištěno, omlouval se domovník před sporem u otce žalobkyně, že nedostal písek. Ve sporu pak jako svědek zas tvrdil, že posypal chodník, takže po 3. hod. odpoledne v den úrazu byl chodník čistý a posypáný. Avšak bylo zjištěno, že v době úrazu, t. j. as ve 4 hod. odpoledne posypáno nebylo, ač byl písek k dispozici. Šlo o dodržení nařízení v magistrátní vyhlášce, kterým se mělo zabránit i nahodilému úrazu. K zachování tohoto předpisu byl domovník zvláště ustanoven a na své povinnosti upozorněn. Měl a musil proto vědět, jaké nebezpečí hrozí, když nebude chodník, určený k veřejnému používání řádně posypán. Zdatnost předpokládá nejen způsobilost, nýbrž též opravdovou svědomitost, stavu věci vyhovující plnou dbalost a pozornost. Průkazem nezdatnosti může se státi i jediné hrubé pochybení,

svědčící o vědomé nedbalosti, jak tomu bylo, hledíc k zjištěnému stavu věci v souzeném případě. Nižší soudy také správně posoudily platnost vyhlášky magistrátu pražského ze dne 7. března 1888 čís. 165.538 o čištění a posypávání chodníků, jejíž nešetření jest podkladem žalobního nároku. Povinnost uložená majitelům domu v Praze, resp. jich zástupcům, aby čistili od sněhu chodníky podél svého pozemku a při náledí posypali chodníky říčním pískem, má zákonný podklad v § 81 pražského obecního statutu ze dne 27. dubna 1850 čís. 85 z. z. a v guberniální vyhlášce ze dne 25. května 1838 čís. 22.871 Sb. zák. prov. pro Čechy čís. 134 (srov. též rozhodnutí čís. 6724 a 12803 Sb. n. s.). Nález nejvyššího správního soudu ze dne 17. února 1936 č. j. 10.579/35 (Bohuslav, čís. 12294/36), na nějž dovolatelka poukazuje, nedopadá v souzeném případě, ježto se týká vyhlášky městské rady hlavního zemského města Brna.

Čís. 17307.

Nelze-li změnu majitele firmy opovědět, protože nabytí vlastnictví k obchodu je dosud sporné, jest otázku oprávnění k užívání firmy řešiti podle čl. 26, odst. 2, obch. zák.

Předpisu toho jest použití i tehdy, jde-li o společnost s ručením obmezeným, užívá-li tato firmy nevyhovující § 5 zák. č. 58/1906 ř. z.

Firma obchodního závodu kupce jednotlivce převzatého společností s ručením obmezeným podle čl. 22 obch. zák. musí obsahovati dodatek vyznačující, že přejímatelka firmy jest společností s ručením obmezeným.

(Rozh. ze dne 22 května 1939, R I 254/39.)

Správce konkursní podstaty zemřelého Emila Ch. domáhá se podle čl. 26 obch. zák. proti K., společnosti s ručením obmezeným v Praze, zákazu užívati firemního jména zemřelého. Odpůrkyně popřela opodstatněnost návrhu námitkou, že toto právo jí přísluší podle čl. 22 obch. zák., protože se stala majitelkou závodu zemřelého. **P r v ý s o u d** rozhodnutí o návrhu odložil až do pravoplatného rozhodnutí rozepře o tom, zda a jak odpůrkyně nabyla závodu zemřelého. **R e k u r s n í s o u d** návrhu vyhověl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Otázku, zdali »K., společnost s r. o. v Praze«, jest oprávněna vésti firmu kupce jednotlivce »Ch. a M.«, nabytou podle čl. 22 obch. zák., jest řešiti v rámci čl. 26 obch. zák. a nikoliv teprve v řízení, jež bude zahájeno o opovědi změny majitele firmy podle čl. 25 obch. zák. Neboť pachtovní právo zmíněné společností s r. o. k podniku firmy